

BİRİCİK KARDEŞLERİM

Bilal KARATAŞ

Çankırı Orta'daki YİBO'ya 10 yıldır gidilmediğini öğrendiğimde proje benim için daha fazla anlam kazanmıştı kendi memleketim toprağım olması bir yana bizden sadece birkaç saat uzakta bir başlarına yatılı kalan kardeşlerime ulaşmalı onlara ilham olmalıyım, oraya gitmeliyim.

İLKYAR oraya gitmeli o çocuklara ulaşmalı sınıksız sarılmalı sözü günlerce kafamda yankılandı durdu. Bin bir güçlük olsa da ne kadar planlama yapsak da çıkan aksiliklere rağmen kervan yolda düzülür hesabı Çankırı Orta ya doğru yola koyulduk. Otobüsün en önüne oturduğumda aklımda sadece çocuklar vardı. Acaba nasıllar....

Üzerimdeki İLKYAR tişörtünü her giydiğimde ruhumu kaplayan heyecan ve görev aşkı bütün bedenimi kaplamıştı...

Okulun bahçesine geldiğimizde adeta insanın iliklerine işleyen dondurucu soğukta sırtlarındaki incecik ceketlerle biricik kardeşlerimiz karşıladılar bizi okulun avlusunda. Hemen çiviler dağıtıldı buzlar çözüldü iyice kaynaşıldı. Sonra atölye seçimi için sıraya girildi o arada bende otobüste tiyatro kutusunu arıyordum, içimde ayrı bir heyecan vardı belki 100'lerce kez atölye yapmıştım ama ilk kez çocuklarla tiyatro yapacaktım. Birden adımla duydum Koordinatörler Bilal Bilal diye sesleniyordu, kutuyu kaptığım gibi yanlarına koştum.

Bilal abiyle kim tiyatro atölyesi yapmak ister.....

Kimse tiyatro yapmak istemese çok üzülebilirdim ama ben ben diye kalkan parmakları görünce çok mutlu oldum on kadar çocukla sınıfın yolunu tuttuk. Çocuklara Küçük Prens tiyatrosuna yapıcaz deyince hepsi çok mutlu oldu ön sıralardan bir kız izlediğimiz

küçük prensi şimdi biz oyncaz diyerek havalara fırladı. Projeye gitmeden Gülçin ve Sena' dan tecrübelerini dinlemiştim. Tiyatro kutusunun içi muntazam şekilde düzenlenmiş kutu harika hazırlanmıştı Gülçin ve Sena'nın kendi elleriyle hazırladıkları el emeği göz nuru kostümleri tek tek çıkardım çocuklara tanıttım tek tek deneyip sınıfın içinde koşturdum.

En çok gül ve küçük prens olduğumda çocuklar çok heyecanlandı.

Sonra roller dağıtıldı ezberler başladı. Malesef atölye süresi planlanandan az olunca çocuklar repliklerini ezberleyemedi ellerinde kâğıtlarla sahneye çıkabileceklerini söyledim.

Sonra benim en sevdiğim çocuklarla akşam yemeğine geçildi. Kardeşlerimle Yibo da yemek yemek sohbet etmek belkide en sevdiğim anlardan biriydi. Yemek yerken kafamı kaldırıp çocukları onların abi ablalarıyla sohbeti bende yemek masasında huzurla sohbet eden aileyi anımsatıyordu. Yemekten sonra gece deneylerine geçildi.

Gece deneylerinden sonra koromuz çıktı şarkılar söylendi. Bizde çocuklarla sahnenin kenarında toplandık kostümler giyildi heyecanın zirve yaptığı an geldi çattı.

Abi ben çıkamıcam ya bana gülerlerse lafı ortaya atılınca hemen moral motivasyon konuşmama

başladım. En güzel tiyatro sizin mutlu olduğunuz eğlendiğiniz tiyatrodur, çıkın ve sadece eğlenmeye mutlu olmaya bakın dedim. Ortada el ele toplanıp birde üçlü çektik sonra hemen oyunumuz başladı.

Çocuklar tiyatroyu benden daha çok sahiplendiler. Sahne bitince alelacele kostümleri değiştirmeleri repliklerine ekledikleri doğaçlama kelimeler çok hoşuma gitmişti. En son selam verirken tiyatromuzun gerçek ten beğenildiğini düşünüyordum sonraki gün kahvaltıda diğer çocuklarla en çok neyi sevdiniz sohbetimde tiyatroyu çok sevdim demeleri bu düşüncemi pekiştirdi beni daha mutlu etti.

Selam verip sahne arkasına geçince çocuklarla kucak dolusu sarıldık hepsi sahneden çok mutlu ayrıldı ve gün kapandı. Sonraki güne sabah kahvaltıyla başladık. Sonra sabah sunumuyla devam ettik, asla pes etmemek, vazgeçmemek, kardeşlik, dürüstlük ve daha birçok değer üzerine Hüseyin Hocamızın hazırladığı dopdolu sunumu dikkatle dinlediler.

Salonu inletecek derecede çok okuyup çok çalışıp bizi geçeceklerine asla pes etmeyeceklerine dair sözü alıp sunumu noktaladım. Süratle etkinliklere başladık zira 6 saat etkinlik görecektik. Diğer yeni gönüllü arkadaşlara fırsat vermek istediğimden 1 saat robot etkinliğine girdim.

Robot kutusundaki tüm deneyler (Optimus, Akustik Levitron ve Robot Kol) Ali ve benim tarafımdan hazırlanmış deneylerdi, hepsini bizzat kendi ellerimizle yapmıştık. Çocuklara gösterirken abi bunu siz mi yaptınız diye sorduklarında evet biz yaptık dediğimde çocukların gözlerindeki ışıltı ilgileri beni çok mutlu etmişti depoda geçirdiğim her dakika o gözlerde anlam kazanmıştı.

Etkinlik su gibi akıp geçti. En son dış deneylerde bin bir emekle, yüce gönüllü bağışçılarımız tarafından alınan Robot köpekle o gün Bilimi Teknolojiyi Sanatı zirveye çıkardık, su roketiyle de göklere çocuklarla iz bırakarak günün sonuna ulaştık.

Her başlangıcın bir sonu,
her sonunda aslında bir başlangıca gebe olduğunu bilerek,
tekrar görüşmek dileğiyle
biricik k rdeslerim...

Bilal KARATAŞ
Fizik Bölümü
Yüksek Lisans